

ת"פ 45960/09/16 - מדינת ישראל נגד ש י

בית משפט השלום בפתח תקווה

ת"פ 45960-09-16 מדינת ישראל נ' י
בפני כבוד השופטת אדנקו סבחת-חיימוביץ

מדינת ישראל

המאשימה

נגד

ש י

הנאשמים

הכרעת דין

כתב האישום

במועד הרלוונטי, הנאשם והגב' ג י (להלן- "גב' י") היו נשואים, עו"ד כחלון היה ב"כ של הגב' י.

ביום 11.9.16 בשעה 11:30 לערך, בבית הדין הרבני הגדול בירושלים (להלן- "בית הדין"), איים הנאשם על גב' י ועל עו"ד כחלון באומרו "אני אשורף את השופט נחשון פישר, אני אביא בנזין ואשורף אותו אם אני אבוא לדיון מחר", "אני אקח בנזין ואשורף את בית המשפט ואת השופט הבן זונה הזה", "תמותו כולכם". משכך יוחסה לו עבירת איומים על הגב' י ועל עו"ד כחלון.

גדר המחלוקת

הגב' י והנאשם, התגרשו בינתיים ולהם ילדה משותפת בת 8 שבעניינה התנהלו הליכים משפטיים בין הצדדים.

אין מחלוקת שהנאשם כעס במהלך גישור שנערך במסגרת הדיון בערעור שהגיש בבית הדין אך הכחיש, כי השמיע את דברי האיום המיוחסים לו.

ראיות המאשימה

נוכח גדר המחלוקת העידו מטעם המאשימה עו"ד כחלון וגב' י וכן הוגשו המסמכים הבאים:

ת1, פרוטוקול הדיון מבית המשפט לענייני משפחה בראשון לציון (להלן- "בית המשפט לענייני משפחה") מיום 12.9.16 בפני כב' השופט נחשון פישר (להלן- "השופט פישר") בו העלה עו"ד כחלון את האיומים המופיעים בכתב האישום וכן

עמוד 1

דבריה של הגב' י' שבכתה בדיון עת סיפרה על האיומים ועל חששותיה מפני הנאשם. כב' השופט פישר הורה על העברת פרוטוקול הדיון לקב"ט בית המשפט.

ת/2, הודעת הנאשם שנשלחה לבית המשפט לענייני משפחה מיום 11.9.16, בו העלה טענות המלוות בשפה קשה כלפי בית המשפט והעובדה שהוא בוחר שלא להתייצב לדיון שנקבע ליום המחרת, 12.9.16 מאחר שסבר שהתנהלות בית המשפט לא מאפשרת לו משפט הוגן וחתם את ההודעה בבקשה לפסילת השופט והעברת התיק לשופט אחר.

ת/3, תגובת הנאשם על פרוטוקול הדיון מיום 12.9.16, בה הכחיש את האמור על ידי עו"ד כחלון. לדבריו מדובר בדברי שקר שנאמרו על ידי עו"ד כחלון "כפי שניסה לפני שנה לתפור לי תיק על זיופים של החלטות בית המשפט. לאחר חקירת המשטרה הוכח מעבר לכל צל של ספק כי אין ידי בדבר". ביקש לשלוח אותו ואת עו"ד כחלון לבדיקת פולגרף. הסביר, כי הודיע מראש שלא יגיע לדיון, כי איבד אמון במוטב היושב בתיק וסבר שהתוצאה ידועה מראש ואין זה סוד שהוא "לא אוהד" את השופט אך אין דבר בין אלה להאשמות החמורות שיוחסו לו.

ת/4, חקירת הנאשם מיום 15.9.16, בה הכחיש את המיוחס לו. אישר שהיה אמור להתקיים דיון ביום 12.9.16 בבית משפט לענייני משפחה, וכי שלח מכתב ובו נימוקיו מדוע לא יתייצב לדיון. סירב לפרט את נימוקיו לאי ההתייצבות לדיון והפנה את החוקר לעיין בתיק בית המשפט. החוקר השיב שהתיק לא בפניו ושהוא מבקש לשמוע מהנאשם וזה השיב **"אני לא זוכר בע"פ, הכל כתוב במכתב בימ"ש, איזה שני עמודים. אני יכול לתת לך מספר תיק אתה יכול לבדוק. מספר תיק 11-15-28285 מ- 11.9.16 יום לפני הדיון" (שורות 5-16).**

הוטחו בו האיומים עליהם העיד עו"ד כחלון וזה השיב **"אפה אימתי. מתי היה לי שיחה איתו?" (שורות 25-28).** בהמשך טען, כי עו"ד כחלון "משקר כדי להעצים את הדברים ואת השקרים שלו וזאת לא פעם ראשונה שהוא עושה את זה" (שורות 32-33). כאשר ראה את פרוטוקול הדיון חשכו עיניו והוא הוציא הודעה לבית המשפט בה הכחיש את הדברים ואת העתקו מסר לחוקר (שורות 39-41).

ת/5, עדות קב"ט בית המשפט מיום 11.9.16 (ולא 1.9.16 כפי שרשום) ממנה עלה, כי הגיע להגיש תלונה בגין איומים על השופט פישר לאחר שעניין בפרוטוקול הדיון ושוחח עם עו"ד כחלון שאישר את האיומים באוזניו.

ת/6, מזכר שערך החוקר איציק ידיד בו שוחח עם הרב מימון שמסר שאינו זוכר דיון או גישור בעניינו של הנאשם ואינו מכיר או זוכר את הנאשם. בסעיף 5 למסמך נכתב **"לציין שע"פ הבדיקה שערכו מס' דיינים שישבו באותו מעמד בו שוחחתי עם הדיין מימון נהרי, אכן היה דיון בעניינו של החשוד ש' י בתאריך ה- 11.9.16 כלל הדיינים מסרו שאינם זוכרים את החשוד או התבטאות חריגה כזו".**

ת/7, עדות הדיין מר מימון נהרי בה ציין, כי אינו זוכר דיון או גישור בעניינו של הנאשם.

ראיות ההגנה

הנאשם העיד להגנתו וכן הוגשו **נ/1** פרוטוקול דיון מיום 11.9.16 בבית הדין ו-**נ/2** הודעת הגב' י' במשטרה מיום

15.9.16.

בעדותו בבית המשפט חזר הנאשם והכחיש את המיוחס לו והודה בתחושותיו כלפי המותב היושב בתיק בבית המשפט לענייני משפחה, ואישר כי הודיע מבעוד מועד שלא יתייצב לדיון בפני מותב זה ואישר את אכזבתו מהליך הגישור בבית הדין כשראה שלא יוכלו להגיע להסכמות והוא יאלץ לשוב לדיונים בבית המשפט לענייני משפחה.

מנ/2, הודעת הגב' י במשטרה עלה, כי לאחר שלא הצליחו להגיע להסכמות והדין הודיע שהם ימשיכו בדיון בהסדרי הראיה בבית המשפט לענייני משפחה בדיון שנקבע ליום המחרת איום הנאשם שיקח בנזין וישרוף את בית המשפט ואת השופט ועזב את המקום בטריקת דלת. היא מסרה שעו"ד כחלון דיווח על כך בדיון בבית המשפט וגם לקב"ט. ציינה לגבי הנאשם, כי "הוא מלחיץ. שום דבר לא מפחיד אותו. אין לו גבולות" (שורה 16).

דין והכרעה

עבירת האיומים - המסגרת הנורמטיבית

סעיף 192 לחוק העונשין, התשל"ז-1977 קובע כך:

"המאיים על אדם בכל דרך שהיא בפגיעה שלא כדין בגופו, בחירותו, בנכסיו, בשמו הטוב או בפרנסתו, שלו או של אדם אחר, בכוונה להפחיד את האדם או להקניטו, דינו - מאסר שלוש שנים".

הש' ביניש כתוארה דאז בע"פ 2038/04 **לם נ' מדינת ישראל** (4.1.06) עמדה על יסודות העבירה:

"מעשה יחשב ל"איום" אם תוכנו עוסק בפגיעה שלא כדין בגוף, בחירות, בנכסים, בשם הטוב או בפרנסה של האדם שעליו מאיימים, "או של אדם אחר". כאשר הביטוי מתייחס לאפשרות הפגיעה באחד מן העניינים האמורים כי אז על פי תוכנו הוא יכול לעלות כדי "איום". האיום יכול להיות מכון לפגיעה בחיים של המאיים או של אדם אחר (איום ברצח), פגיעה בגוף של המאיים או של אדם אחר (איום בתקיפה, איום באונס) וכן הלאה בעניין פגיעה בנכסים (איום בהצתה של רכוש, איום בגניבה), פגיעה בפרנסה וכיוצא באלה איומים במרעין בישין מסוגים שונים" (סעיף 10 לפסה"ד).

עוד נקבע בפסה"ד הנ"ל, כי **"אמירה המושמעת באוזני אדם אחד וקיים בה מסר של פגיעה באדם אחר יכולה לעלות כדי איום אסור כלפי קולט האמירה, ואין הכרח בהוכחת "זיקת עניין" בין המאיים-קולט האיום לבין מושא האיום**. בנסיבות מן הסוג שעמדנו עליו, קולט האמירה הוא עצמו המאיים, ולפיכך אין צורך שהאיום יגיע לאוזניו של מושא האיום כדי שתתקיים עבירת איומים מושלמת. אכן, בנסיבות כאלה ייתכן כי מושא האמירה אף הוא יהיה בגדר מאיים. עם זאת לצורך הרשעה בעבירת האיומים די בכך שניתן לקבוע כי קולט האמירה הוא המאיים בשל כוונת המאיים להפחידו, ואין הכרח להוסיף ולבחון אם עבירת האיומים הושגה למעשה גם כלפי מושא האמירה" (סעיף 17 לפסה"ד. ההדגשות שלי- אס"ח).

אין מחלוקת בין הצדדים, כי תוכן הדברים המיוחסים לנאשם כשלעצמם מגבשים את עבירת האיומים והמחלוקת היא עובדתית, האם נאמרו הדברים על ידי הנאשם אם לאו.

עדוּתו של עו"ד ניר כחלון

במועד האירוע ייצג את הגב' י מטעם הלשכה לסיוע משפטי בהליכים שהתנהלו כנגד הנאשם וכללו הליכים בבית המשפט לענייני משפחה, בית המשפט המחוזי בלוד, בית הדין הרבני האזורי ברחובות ובית הדין הרבני הגדול בירושלים. דובר בסכסוך בין בני זוג, שעניינו הקטינה בתם המשותפת של הצדדים.

על יחסיו עם הנאשם סיפר "ייצגתי את בת זוגו ועל כן ברור שלא חיבב אותי מתוקף תפקידי לא היו לי יחסים מיוחדים..." (עמ' 5 שורות 16-18).

על התנהלות הנאשם בגישור בפני אחד הדיינים העיד "... ש היה נסער מאוד במהלך הגישור והדין, ובאחד המקרים שהיינו אני הדין ש ג ואני, התייחס ש לדין שהיה קבוע ליום למחרת בבוקר בפני כב' השופט נחשון פישר, ואמר " אם אני אגיע לדין, אני אביא בנזין ואשרוף את השופט" (עמ' 5 שורות 20-25).

ובהמשך הוסיף "מר י היה נסער בדין היה נסער בגישור, באופן כללי במסגרת הדיונים היה נסער", "דיבר בקול רם, צעק", "לא הייתי מגדיר השתוללות אך היה בסערת רגשות", "הרים את קולו בדין" (עמ' 7 שורות 24-31).

אשר, כי לא סיפר בהודעתו במשטרה, כי הנאשם היה נסער במהלך הדיון מן הטעם שלא נשאל על כך בחקירתו וכי "... גם היום אני חושב שהיות ש נסער בדין בעניינו רלבנטי לחקירה המשטרית" (עמ' 8 שורות 10-11).

אשר האמור בהודעתו במשטרה, כי במהלך הגישור הנאשם אמר "אני אשרוף את השופט נחשון פישר, אביא בנזין ואשרוף אותו אם אני אבוא לדין מחר" (עמ' 8 שורות 6-28).

על תגובת הדין בגישור למשמע האיומים סיפר "האמת היא שלא יחס לזה חשיבות גדולה, ש היה נסער מאוד, וייתכן כי הוא סבר כפי שאני סברתי כי הדברים נאמרים בעידנא דריתחא ובחדר לא היה דרמה לאור משמע הדברים" (עמ' 5 שורה 31 עד עמ' 6 שורה 2).

על טענת הנאשם, כי העד מנסה להכפיש את שמו ולהזיק לו השיב "זה שקר מוחלט, צר לי שזו דרכו, אין לי עניין להכפיש אותו", "אין לי שום דבר אישי נגד הנאשם, אין לי שום מטרה לגרום לו לנזק אישי כלשהו, במסגרת ההתנהלות הדינית מילאתי חובתי.... דיווחתי על האירוע שבגיניו אנו כאן היום. הטענה של ש לפיה אני מעליל עליו דברים, היא מצערת ולא נכונה" (עמ' 6 שורות 11-17).

הוא דיווח לבית המשפט על הדברים מפאת חומרתם והחשיבות של בית משפט הדין בעניינים אישיים ומשפחתיים צריך לדעת על האיומים כלפי המותב היושב בתיק (עמ' 6 שורה 29 עד עמ' 7 שורה 4). אשר, כי הדיווח למותב היושב בתיק היה בשלהי הדיון (עמ' 9 שורות 17-21).

הוטח בו כי בפרוטוקול הדיון מיום 11.9.16 בבית הדין אין זכר לאיומים הנטענים והסביר, כי **"... האיום לא נאמר לפני הדיון, האיום נאמר לאחר הדיון במסגרת גישור שהתקיים בתום הדיון. בתום הגישור לא חזרנו לאולם בית הדין"** (עמ' 7 שורות 11-12). הדבר גם לא דווח לדיינים בבית הדין כי **"בתום הגישור לא חזרנו לאולם הדיונים.... אנו רואים את הפרוטוקול ואין אף מילה של מי מהצדדים לאחר הגישור. לא היה דיון איך אומר?"** (עמ' 7 שורות 18-19).

הוטח בו שהדין מימון והאחרים לא מאשרים שמיעת איומים והסביר, כי אינו חושב שהם משקרים ואין להם אינטרס לשקר, וכי יתר הדיינים כלל לא נכחו בהליך הגישור (עמ' 8 שורות 20-25 ועמ' 9 שורות 28-31).

עדוּתה של הגב' י

בהליך הגישור ביום 11.9.16 בבית הדין הם ניסו להגיע להסכם לבקשת הנאשם להעביר את הסדרי הראייה לבית הדין הרבניאך היא סירבה והעדיפה להשאירם בבית משפט לענייני משפחה, הדבר גרם לויכוחים עם הנאשם **"... ודיברנו בהמשך על דברים שדרש, הסדרי ראייה והכל יתקיים בבית הדין הרבני, ואחרי זה ייתן לי גט, ניסינו לדבר, ותוך כדי היו מילים של כלפי השופט, כלפי העו"ד"**, הוא השמיע איומים על השופט פושר **"... שהתחלנו לדבר על כל הדברים שרוצה, ש בא עם התקף של זעם ועצבים ואמר "אם אני אגיע לבית המשפט אני אקח בנזין ואשרוף את בימ"ש (בוכה) ואת השופט הבן זונה"**. ואז החל לדבר ולקלל את העו"ד והדין ניסה להרגיע אותו וגם העו"ד והוא קם בעצבים טרק את הדלת ויצא. (בוכה)" (עמ' 11 שורות 13-30 וכן עמ' 13 שורות 1-7 ושורות 18-32).

היא לא הגישה תלונה מיוזמתה אלא זומנה על ידי המשטרה למתן עדות בעקבות הדיווח שלה ושל עו"ד כחלון לקב"ט בית המשפט. שללה את הטענה, כי היא וב"כ מבקשים להזיק לנאשם **"אין לי שום סיבה להזיק"**, וכי היא חשה חובה לדווח על המקרה (עמ' 12 שורות 7-14).

בחקירתה הנגדית אישרה, שהאמור בהודעתה במשטרה הוא אמת, וכי זכרונה אז לגבי האירוע היה טוב יותר מאשר בעת עדותה בבית המשפט. אישרה שסיפרה לאחיותיה על האיומים לאחר הגישור.

הוטח בה שלא סיפרה בעדותה במשטרה, כי הנאשם היה בהתקף זעם ועצבים, עיניה בהודעתה והשיבה **"הוא היה בעצבים. כמה שזכור לי"** (עמ' 13 שורות 8-10). לדבריה, היא כן סיפרה על כך במשטרה. עוד לדבריה, הנאשם צעק וקילל את עו"ד כחלון.

מחוץ לחדר ישב פקיד ודרכו נכנסים לחדר בו נערך הגישור וכי הוא יכול היה לשמוע את הצעקות בתוך חדר הגישור וגם את טריקת הדלת (עמ' 14 שורות 7-12).

עדוּתו של הנאשם

מזה 4 שנים הוא מצוי במאבק עם הגב' י בשל הסדרי ראייה הנוגעים לבתם המשותפת.

לגבי האירוע בבית הדין סיפר, כי עוה"ד שלו התעכב ולא הגיע לדיון ושלח אותו לבד "ביקשתי כי ידחו את הדיון על מנת שייצגו אותי בדיון. אני התעקשתי שידחו את הדיון, והעו"ד שלה התעקש לדון, והדיינים אמרו אולי נעשה גישור, ונוכל לפתור את המחלוקת. הגישור היה בחדר של דיין... ניסה לעשות הסכם, אמרתי שאיני מוכן.... אמרתי כי אין הסכם גירושין ואם יהיה אסכים לתת לה גט.

...אני הסכמתי לוותר על הכספים שלקחה, הייתי מוכן לתת גט, אך הייתה לי דרישה לגבי סדרי הראייה עם הילדה שלי, היא התנגדה לזה. ובעקבות זה, אני אמרתי אין כאן מה לדון, ויצאתי מהחדר. קמתי ויצאתי מהחדר, ביקשתי סליחה מהדיין אמרתי שלא נגיע להסכמות כל עוד אין הסדרי ראייה עם בתי אני לא מוכן, ויצאתי מהחדר. וירדתי למטה, הייתי באוטו קיבלתי טלפון מעו"ד שלה, ואמר לי תעלה למעלה אפשר להגיע להסכמות, ואמרתי אין על מה לדבר ונסעתי" (עמ' 15 שורה 27 עד עמ' 16 שורה 9).

על מה שארע בחדר הגישור סיפר בהרחבה בחקירתו הנגדית:

"ש. ואז שהדיון התפוצץ זה היה שהייתם כולכם יחד?

ת. נכון שלא הגענו להסכמות בהסדרי הראייה, קמתי ויצאתי, אמרתי אין לנו מה לדון ויתרתי על הכספים, אך הסדרי הראייה חשוב לי, אני רוצה הסדרי ראייה ואין לי בעיה לתת לה גט עכשיו.

ש. הסדרי ראייה מתנהלים בבית המשפט בראשון לציון?

ת. אנחנו הבאנו להסכמה שבית הדין הרבני יכלול גם הסדרי ראייה זה מה שרציתי. היה הסכמה שנדון בזה שם, בבית הדין הרבני, הדיין אמר שלא יכול לדון בזה עד שלא תהיה הסכמה. והיא הסכימה לדון בכך.

ש. אתה רצית כי הדיון בענייני משמורת יעבור בהסכמה לדיון בבית הדין?

ת. אני רציתי להגיע להסדר כולל, ולתת לה גט באותו יום והייתי מוכן לזה נפשית. באתי בדיעה לסגור.

ש. ואמרת שהסכימה לכך?

ת. היא הסכימה כי הדיין שיושב שם ידון בכך, באותה ישיבה בגישור שהיינו.

ש. ג אמרה שלא הסכימה?

ת. היא לא הסכימה על הסדרי ראייה .

ש. אתה לא רצית כי הדיון יתנהל בבית המשפט, כי היה לך עניין עם השופט, כי אמרת שנוהג במשוא פנים ולרעתך?

ת. כל מה שאמרתי אמת, רציתי הסכם כולל באותו יום עם גירושין משמורת, הסדרי ראייה, היה הסכמה שלה לדון בזה ולא הגענו להסכמות בהסדרי ראייה. לא הגענו תכלס לשורה אחרונה.

ש. בגישור, שהיא לא מסכימה להעביר את הסדרי הראייה לבית הדין, ואז אני מניחה כי במהלך השיחה כפי שאמר עו"ד פה, אמרו לך מחר יש דיון בבית המשפט שידון בענייני הסדרי הראייה?

ת. נכון .

ש. אתה לא רוצה שיהיה בבית המשפט ואמרת מראש לשופט שלא תגיע?

ת. אני אמרתי לדיין כי שלחתי מכתב לבית המשפט שלא אגיע לדיון ואני רוצה לסגור הכל היום, ואם לא אני קם והולך הביתה ולא נותן גט. גם הוצאתי מכתב לבית המשפט מראש שאני לא מגיע לדיון" (עמ' 17 שורה 13 עד עמ' 18 שורה 3).

אישר שהוא כועס על השופט פישר, אפילו בעת עדותו בבית המשפט, וכי נקט בלשון בוטה כלפיו אך הכחיש שאמר את דברי האיום (עמ' 18 שורות 6-25).

אישר, כי לא התייצב לדיון בבית משפט לענייני משפחה "ולא ראיתי טעם להופיע בפניו יותר, הוצאתי מכתב לפני הדיון לבימ"ש, שבו נימקתי את הסיבות למה אני לא מגיע" (עמ' 16 שורות 10-14).

אישר, כי כתב את ת/2. לגבי נסיבות כתיבת ת/3 סיפר, כי עיין בפרוטוקול הדיון "הזדעזעתי עמוקות מהמילים שנאמרו בבית המשפט, שאני מתכוון חס וחלילה לפגוע בשופט, דבר שלא היה ולא נברא, וכתבתי מכתב תגובה לבית המשפט, וכתבתי כי אני מוכן ללכת לפולגרף שלא אמרתי את הדברים האלה..." (עמ' 16 שורות 18-21).

אישר, דבריו בת/3, כי עו"ד כחלון "מנסה לתפור לו תיקים על זיוף", וכי בניגוד לנטען בת/3, התיק בעניינו לא נסגר אלא "... עדיין מתנהל. יש חקירה שהתנהלה על התיק הזה" (עמ' 19 שורות 7-30). בהמשך הודה, כי טענתו ש"הוכח מעבר לכל ספק שאין ידי בדבר" לגבי אותן חשדות הוא לא נכון וייתכן שהוגש כנגדו כתב אישום כטענת ב"כ המאשימה (עמ' 20 שורות 1-17).

אישר כמו עו"ד כחלון שהרב אלמליח ישב בגישור וגם הוא הבין זאת לאחר עדותו של עו"ד כחלון (עמ' 17 שורות 2-8).

אישר כמו עו"ד כחלון שהרב אלמליח ישב בגישור וגם הוא הבין זאת לאחר עדותו של עו"ד כחלון (עמ' 17 שורות 2-8).

לסיכום פרק הראיות

מצאתי עדויות המתלוננים מהימנות ואני נותנת בהן אמון באשר לאמירת דברי האיום על ידי הנאשם.

אין מחלוקת כי הנאשם כעס משהתחוויר לו, כי לא יגיעו הצדדים להסכם בבית הדין כך שהדיון בית המשפט לענייני

משפחה נותר על כנו, דיון שאליו הודיע מבעוד מועד שלא יתייצב. הגישור נערך בפני הדין אלמליח, בהעדר הסכמות הנאשם יצא בכעס מחדר הגישור ולא שב אליו, וכי בתום הגישור הצדדים לא שבו להמשך דיון בפני הדיינים שישבו בשמיעת התיק, כך שפרוטוקול הדיון בנ/1 אין בו לשקף את מה שאירע בגישור ולאחריו.

המתלוננים בתיק לא ביקשו לסבך את הנאשם באיומים על מי מהם אלא על דברים שנאמרו על שופט במהלך דיון בבית הדין. לא מצאתי כל תימוכין לטענות הנאשם כי הגב' י' וב"כ ביקשו להזיק לנאשם או היה להם מניע לעשות כן. לעו"ד כחלון אין כל מניע בהגשת התלונה, ובכל אופן לא מצאתי כזה בראיות שהונחו בפניי. עו"ד כחלון והגב' י' מסרו דיווח לבית המשפט ולמאבטחים אך לא יזמו התלונה אלא זומנו למסירת עדות.

גרסת הנאשם, כי ביקש להגיע להסדרי ראייה בבית הדין הרבני ועזב את אולם הגישור בכעס משהבין שלא יסתייע בידו לסיים ענייניו בבית הדין הרבני ויהא עליו להגיע לדיון בפני כב' השופט פישר בבית משפט לענייני משפחה יש בהם לחזק את דברי המתלוננים. הנאשם שהביע את מורת רוחו בפני בית המשפט לענייני משפחה ואף בעדותו בפניי לא היה שבע רצון מחוסר ההתקדמות בתיק, אישר, כי תלה את כל יהבו בדיון בבית הדין ולא התכוון להגיע לדיון בבית המשפט לענייני משפחה ועזב את בית הדין כשלא עלה בידו לקבל את מבוקשו.

ראיות המאשימה ת/2 עד ת/4 יש בהן ללמד על התנהלותו של הנאשם ולחזק את עדויותיהם של המתלוננים. מת/2 כאמור עלה שהנאשם הודיע מראש שלא יתייצב לדיון בפני המותב בבית המשפט לענייני משפחה, דהיינו- הוא תלה את כל יהבו בתוצאות הדיון בבית הדין.

בת/3 העלה הנאשם האשמות קשות כלפי עו"ד כחלון על כך שהגיש נגדו תלונה בגין זיוף פרוטוקולי בית המשפט. הנאשם טען במסמך זה, כי "הוכח שאין ידי בדבר" אף שידע שהתיקים כנגדו לא נסגרו.

בת/4, חקירתו במשטרה סירב הנאשם למסור את הסיבות לאי התייצבותו לדיון בפני המותב בבית המשפט לענייני משפחה. וברקע לכל אלה, טענותיו הקשות של הנאשם כלפי המותב בבית המשפט לענייני משפחה, השפה הבוטה בה התבטא כלפיו, חוסר האמון שלו במותב והודעתו המפורשות כי לא יתייצב לדיונים בפני מותב זה.

ב"כ הנאשם העלה עוד טענות בדבר מחדלי חקירה מהותיים ושהיו בהגשת התלונה שיש בהם להביא לזיכויו של הנאשם. אעבור לבחון טענות אלה.

מחדלי חקירה

אין מחלוקת, כי קרתה תקלה בנוגע לגביית עדותו של הדין אלמליח בפניו נערך הגישור.

בעת חקירתו במשטרה סבר בטעות עו"ד כחלון שהדין בפניו נערך הגישור הוא מימון נהרי ועדותו של זה נגבתה במסגרת השלמת חקירה מיום 13.2.17. במהלך עדותו בבית המשפט סבר עו"ד כחלון "הדין ככל שאני זוכר הוא הרב נהרי, אני זוכר את הפרצוף שלו אך איני יודע אם אני מקשר את השם לפרצוף" (עמ' 5 שורות 21-22). לאחר שמיעת עדותו בבית המשפט מסר עו"ד כחלון בשיחה טלפונית לב"כ המאשימה, כי שגה והדין בפניו נערך הגישור

היא הרב אלמליח. ב"כ המאשימה מסרה עדכון זה להגנה ולבית המשפט. הנאשם אישר את נכונות הדברים.

ב"כ הנאשם טען, כי אי חקירת הרב אלמליח ואחיותיה של הגב' י שליוו אותה לדין ושמעו ממנה על האיומים הם מחדלי חקירה מהותיים ויש לזכות הנאשם מהמיוחס לו.

גם ב"כ המאשימה הסכימה שהעדר עדותו של הדין שבפניו נערך הגישור הוא חסר בראיות בתיק, אך די בראיות שהובאו להוכחת אשמתו של הנאשם מעל לספק סביר.

אף שהייתה בידי כל אחד מהצדדים האפשרות לבקש לזמן לעדות את הרב אלמליח כדי להביא בפני בית המשפט את עדותו, שהיה בה לשפוך אור ולחזק את גרסת אחד הצדדים, הצדדים בחרו שלא לעשות כן.

אין חולק, כי על גורמי החקירה חלה החובה לבצע חקירה מלאה מקיפה ועניינית בכל אירוע אותו הם חוקרים וזאת כדי לחשוף את האמת.

יפים לעניין זה דבריו של כב' הנשיא ברק בע"פ 721/80 **תורג'מן נ' מדינת ישראל**, (5.2.81): **"מטרת החקירה המשטרתית אינה מציאת ראיות להרשעתו של חשוד, אלא מציאת ראיות בחשיפת האמת, בין אם אמת זו עשויה להוביל לזיכוי של החשוד, ובין אם היא עשויה להוביל להרשעתו"** (סעיף 9 לפסה"ד, ההדגשות שלי-אס"ח).

יחד עם זאת, הלכה היא כי מחדלי חקירה אין בהם כשלעצמם כדי להביא לזיכוי של נאשם, אם חרף קיומם הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו.

כך נקבע ברע"פ 3610/15 **סמיונוב נ' מדינת ישראל** (8.6.2015):

"ואולם, אין במחדל חקירה זה או אחר, כדי להביא, בהכרח, לזיכוי של הנאשם. כפי שנפסק בע"פ 5386/05 אלחורטי נ' מדינת ישראל [פורסם בנבו] (18.5.2006):

"במקרים שבהם נתגלו מחדלים בחקירת המשטרה, בית המשפט צריך לשאול עצמו האם המחדלים האמורים כה חמורים עד שיש לחשוש כי קופחה הגנתו של הנאשם, כיוון שנתקשה להתמודד כראוי עם חומר הראיות העומד נגדו או להוכיח את גרסתו שלו [...] על פי אמת מידה זו, על בית המשפט להכריע מה המשקל שיש לתת למחדל לא רק כשהוא עומד לעצמו, אלא גם בראיית מכלול הראיות [...] נפקותו של המחדל תלויה בתשתית הראייתית שהניחה התביעה ובספקות אותם מעורר הנאשם, והשלכותיו תלויות בנסיבותיו של כל עניין ועניין" (סעיף 9 לפסה"ד, ההדגשות שלי-אס"ח).

וכן בע"פ 3573/08 **עוואדרה ואח' נ' מדינת ישראל** (13.4.2010):

"37. ... טענת נאשם לקיומם של מחדלי חקירה מחייבת את בית המשפט לבחון תחילה האם אכן התקיימו מחדלים שכאלה... אם אכן נמצא כי קיימים במקרה זה או אחר מחדלים חקירתיים, על בית המשפט ליתן דעתו לשאלה אם חרף קיומם של מחדלי החקירה, הונחה תשתית ראיתית מספקת להוכחת אשמתו של הנאשם בעבירות שיוחסו לו..."

בית המשפט מצווה לבחון משקלן של הראיות החסרות "ואולם, השאלה אינה מה הראיות שהמשטרה לא השכילה לאסוף, אלא כלום די בחומר הראיות, כמות שהוא, גם אם אפשר היה לחקור יותר, והאם הראיות החסרות מפחיתות במידה משמעותית את משקלן של הראיות הקיימות" (ע"פ 4701/94 אוהיון נ' מדינת ישראל (17.7.95), סעיף 3).

בחנתי את הדברים ואני סבורה שדי בתשתית הראייתית שהונחה בפניי להוכחת אשמתו של הנאשם מעל לספק סביר. בהתחשב בנסיבות שפורטו לעיל אודות הטעות בזהות הדיין הרי שלא נפל פגם בהתנהלות גורמי החקירה בכל הנוגע לגבית עדותו של הדיין. אשר לאי חקירת עדותו של אחיותיה של הגב' י אכן נפל פגם באי חקירתו, אך איני מוצאת שמדובר בפגם מהותי מאחר שהן אינן עדות ישירות לאירוע אלא שמעו עליו מהגב' י לאחר האירוע.

שיהוי בהגשת התלונה

המתלוננים אכן לא מסרו הסבר ממשי מדוע לא דיווחו למשמר בבית הדין על האיומים או מדוע לא הוגשה תלונה במשטרה בהמשכו של אותו היום אלא למחרת לאחר הגעתם לדיון בבית המשפט לענייני משפחה.

עו"ד כחלון הודה "לא יודע לומר. דיווחתי למחרת בבוקר, הגעתי מוקדם יותר לדיון בראשון לציון, ודיווחתי על כך לשומרים של בית המשפט מתוך מטרה למנוע פגיעה חלילה בשופט, על אף שש הודיע שלא יגיע לדיון וחשתי חובה לדווח עליו" (עד עמ' 6 שורות 3-9, עמ' 6 שורות 29-30 ועמ' 9 שורות 9-16).

אכן מצופה היה מהמתלוננים לגשת למשמר בית הדין מיד בסמוך לאירוע או לתחנת המשטרה לאחר מכן להגשת התלונה. יחד עם זאת, מדובר בשיהוי קל של פחות מיממה דבר שאינו פוגע לטעמי באמינות גרסאות המתלוננים.

הימנעות הצדדים מזימונו של הדיין אלמליח לעדות

הלכה פסוקה היא, שהימנעות מהזמנה לעדות של עד הגנה, אשר לפי תכתיב השכל הישר עשוי היה לתרום לגילוי האמת, יוצרת הנחה, שדבריו היו פועלים לחיזוק הגירסה המפלילה, בה דוגלת התביעה" (ע"פ 437/82 אבו נ' מדינת ישראל (6.4.83)).

הצדדים נמנעו מהבאתו לעדות של הדיין אלמליח, הדיין בפניו נערך הגישור ובפניו הושמעו האיומים האמורים.

ב"כ הנאשם ביקש לראות באמור בסעיף 5/בת 6 כאילו מסר הרב אלמליח גרסה עם יתר הדיינים ולפיה אינו זוכר התבטאות שכזו. משלא העיד הרב אלמליח בפניי ומשלא צוין בת/6 כי כך מסר הרב מפורשות אין בידי לקבוע עובדתית כפי שביקש ב"כ הנאשם.

על ההשלכות של הימנעות מהבאת עד נקבע בע"פ 8994/08 פלוני נ' מדינת ישראל (1.9.09), כי:

"20. ... ככלל עד ייחשב רלבנטי לגרסתו של בעל דין מקום בו קיימת ציפייה הגיונית ומתבקשת בנסיבות המקרה כי בעל הדין ישמיע את העד המסוים לשם גילוי האמת וחקר העובדות כפי שאותו בעל דין טוען להן...

... דהיינו, אי העדת עד רלבנטי שעדותו חשובה לשני הצדדים אינה בהכרח מערערת את גרסת בעל הדין

עמוד 10

אשר עליו מוטל נטל השכנוע בתיק ואשר נמנע מלהביאו לעדות, כאשר בעל הדין שעליו נטל השכנוע הצליח, מבלי להעיד את העד הרלבנטי, להביא ראיות מספיקות אחרות על מנת להעביר את נטל הבאת הראיות אל הצד השני. במצב דברים זה, עשויה אי העדת העד לפעול לרעת בעל הדין השני שעליו נטל הבאת הראיות כעת, על אף שאינו נושא בנטל השכנוע". (וכן ראה ע"פ 9274/08 פלוני נ' מדינת ישראל (2.12.09), סעיף כג').

איני זוקפת את אי הבאת הדין אלמליח לעדות לחובתו של מי מהצדדים אך כאמור קבעתי מכבר, כי אף בהעדר עדות זו המאשימה עמדה בנטל הוכחת אשמתו של הנאשם ברף הנדרש בפלילים.

לסיכום

מצאתי את גרסת המתלוננים אמינה ולא נתתי אמון בגרסת הנאשם באשר להשמעת האיומים במהלך הגישור בבית הדין. עו"ד כחלון והגב' י העידו, כי הנאשם איים שיביא בנזין וישרוף את השופט ואת בית המשפט אך לא הוכח שאמר את המילים "תמותו כולכם".

גם התנהגותו של הנאשם בהודעת לבית המשפט עובר לדיון וביום הדיון בבית הדין, ציפיתו לסיים ענייניו בבית הדין, כעסו משהדברים לא עלו יפה ועזיבת חדר הגישור בטריקת דלת כשלא בא על מבוקשו מחזקת עדויות המתלוננים.

די בראיות שהביאה המאשימה בפניי כדי לבסס אשמתו של הנאשם מעבר לספק סביר באיומים למעט המילים "תמותו כולכם", ולא מצאתי כי מחדלי החקירה פוגמים בראיות אלה ומשקלן, ועל כן אני מרשיעה אותו בעבירה של איומים.

ניתנה היום, י"ג סיוון תשע"ז, 07 יוני 2017, במעמד הצדדים